

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista

d'esquerra

EDITORIAL

Al marge de dos discursos

Manuel Azaña i Didac Martínez Barrios, l'un a Madrid i l'altre a Sevilla, han parlat. Els dos ex-caps de govern han afermat en les seves peroracions, la fè en l'esdevenidor de la República democràtica i esquerrista; la seva decissió irrevocable a mantenir intacte, per damunt de totes les embestides reaccionàries, l'esperit modern i liberalíssim de la Constitució. I el poble, portat d'aquelles ansies de renovació i de millorament, ha aplaudit sorollosament les paraules vibrants dels dos homes representatius del republicanisme espanyol.

Però... En els discursos de Manuel Azaña i Didac Martínez Barrios, nosaltres, republicans que sentim la República arrapada en l'ànima, hi trobem uns buids o uns oblids lamentables. En el del President del nou partit de *Izquierda Republicana*, ens dol no trobar-hi una crida sincera, noble, clara i terminant a aquells homes i agrupaments d'un matí marcadament esquerrista, i que continuen dispersos en el panorama de la política espanyola. Les figures d'un Sanchez Román, d'un Gordan Ordax, d'un Botella Assensi, han d'ésser incorporats en l'avantguarda del moviment de reconquesta de la República que inicia el nou partit d'esquerra, deixant de banda tota mena de personalismes i convencionalismes eixorcs.

En el de Martínez Barrios hi trobem un buid més greu encara; la manca de valentia i sinceritat. Malgrat les afirmacions d'esquerrisme del polític andaluc i malgrat que, veladament, totes les seves paraules foren una condemna de la política anti-republicana del Govern Lerroux, posposa a l'interès de la República, l'amistat amb el vell ex-revolucionari del Paralel i deixa, amb la seva actitud confusionària que continui la trajectòria descendent que porten a terme les hosts lerrouxeres, en impúdic concubinatge amb tots els Gil Robles i demés faramalla reaccionària.

I en aquesta hora de claredats, de sinceritats, les mitges tintes no valen.

O al costat d'aquells que per acontentar als enemics del règim, vulneren els principis constitucionals amb lleis d'havers de la clerecia i restabliment de la pena de mort, o enfront d'ells.

CENTRE D'UNIÓ REPUBLICANA - GIRONA

Pel dia 14 del corrent mes, 3.er Aniversari de la proclamació de la República Espanyola, es celebrarà un gran acte polític que oportunament s'anunciarà detalladament.

Podem avançar, però, la celebració d'un Llenx popular per a tots els socis i simpatitzants.

•• Per tiquets al preu de 1'25 ptes. al Conserge del Centre ••

El nou partit republicà d'esquerres

A Madrid ha quedat constituït el partit d'*Izquierda Republicana* com a resultat de mantenir una ideologia semblant, però que petits convencionalismes personals feien viure separats. L'alta direcció política del nou partit van dintre les mans equànimes d'En Manuel Azaña, el primer castellà del nostre temps, i aquest sol motiu fa que se li pugui concedir un ampli marge de confiança en el redreçament del to moral i popular de la República.

Pot ésser una coincidència solament, o bé un sentit polític més afinat per part nostra, però la realitat ens diu com els republicans espanyols van copiant l'actuació de l'*Esquerra Republicana* de Catalunya. Davant l'escomesa de les dretes en les eleccions de diputats a Corts, on van abocar per a guanyar-les tots els mitjans legals i els no legals, com la compra de vots, la coacció, el sistema d'injúries i de calúmnies contra els adversaris, els milions esmerçats en propaganda, la violació de les lleis ciaustrals i totes les males arts que els va inspirar l'odi a la República, els elements republicans catalans que tenien novament davant unes eleccions administratives, varen aplicar una funció de sentit comú com a penyora de futura victòria; i la sola unió dels nuclis republicans nacionalistes, fou l'arma victoriosa en les eleccions municipals de Catalunya, contra la qual no varen prevalde les maquinacions de tota mena que la Lliga Catalana va desplegar en contra, estargides de les dretes espanyoles.

El mateix pas han donat ara a Madrid; l'unio dels republicans espanyols confereix una certa eufòria al sentit republicà, en pensar que tal volta encara es sigui a temps a reconquerir-la. No hi ha dubte que el sentit de la República ha variat en les altes esferes governamentals, i que la República d'avui no és pas la República d'ahir. S'ha esbravat aquell contingut ideològic d'esquerrisme, de laïcisme, de justícia i d'equitat. S'ha aminorat la imposició de l'estament civil,—l'únic que té el dret i el deure de manar i governar sobre els demés estaments—i vivim el reviscolament del militarisme, del clerecisme, del potentat i la noblesa; es van abandonant les trajectòries iniciades d'una millor justícia social que reconeixia

uns drets innegables al treballador del camp o de la fàbrica, i tota l'obra positiva de la República es desvirtuà mitjançant una obra de govern que només sent, com a primordial instint, satisfer les aspiracions anti-republicanes d'unes dretes vergonyants, que exigeixen d'un ministeri republicà el que elles no gosarien concedir-se amb la responsabilitat del governant.

No creiem, però, que l'actuació del nou partit republicà espanyol trobi una trajectòria tan feliç envers la victòria com va trobar l'*Esquerra Republicana* a Catalunya; no és petulància, no és orgull, no és snobisme, però la realitat dona un sentit polític més conscient a casa nostra, i la cultura política catalana té certament una superioritat sobre l'espanyola per tal d'orientar-se amb més seguretat envers les normes governatives que reclama el poble per a satisfacció dels seus anhels de llibertat i de justícia. Però la composició del nou partit, la qualitat dels seus homes dirigents i el volum de concepcions que integren el seu programa, si l'obra de propaganda és intensa i ben orientada, si el treball preliminar d'organització es porta degudament, el nou partit deurà fresar aviat en la trajectòria d'una Espanya nova i serà a temps encara a redreçar-la de l'environament a què la porten les dretes d'avui, e s monàrquics d'ahir i els cacics de sempre.

Nosaltres, com a catalans, com a republicans i com a esquerristes, saludem cordialment als germans amb els quals sentim uns profunds lligams de coincidència i d'aspiració; desitgem ben ràpida una incorporació del nou partit a la responsabilitat del govern, i esperem que les seves iluïtes siguin coronades per una esplèndida victòria. Si la comunitat de pensament no ens hi obligués, ens obligaria al desig del seu triomf la comprensió que molts dels seus homes han tingut dels drets de Catalunya, ja que molts d'ells varen propugnar decididament pel nostre Estatut, i la seguretat de què en defensar els drets de la nostra pàtria, els trobaríem al costat nostre. Per egoisme solament, si no hi haguessin motius ideològics més nobles, Catalunya deu desitjar que el nou partit arieli fructíficament en terres castellanes, per tal de poder veure, en l'avenir una federació de pobles ibèrics respectant-se mútuellement les pròpies lleis i units tots envers el desig d'una humanitat més justa, més sincera i més feliç.